

Komentář k evangeliu: Krása věrné lásky

Evangelium a komentář k 27. neděli liturgického mezidobí (Cyklus B). «Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz!». Tajemství tohoto života nespočívá v tom být perfektní, silní, sympatičtí, bez chyb. Tajemství života je o tom dokázat být milováni s našimi slabostmi a křehkostí a milovat druhého s jeho slabostmi a křehkostí.

05.10.2024

Evangelium (Mk 10, 2-16)

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „Co vám přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však (Bůh) ` učinil (lidi) jako muže a ženu'. ` Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.' Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“

V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a

vdá se za jiného, dopouští se cizoložství.“ (Matky) přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

Komentář

V tomto evangelijním úryvku se Ježíš nechá vyburcovat zvláštní otázkou farizeů, aby mluvil o intimním pravidle každého vztahu: to jest o lásce, která se odevzdává, která se dává, která dává život. Farizeové se Ježíše ptají jestli, podle toho co praví Písmo, se může muž rozvést se svojí ženou. Ježíš jim však ukazuje novou cestu, s novou logikou. Cestu a logiku božských věcí.

Východiskem je dotaz na zákonnost: je dovoleno nebo ne? Problém ovšem je, že tento dotaz odkazující na lásku, je špatným dotazem. Logika dovoleného a zakázaného je logikou toho, co se smí a nesmí dělat. Logikou práv a povinností, logikou omezení činnosti jednoho a druhého, a je v základu logikou osobního potvrzení. A tato logika naplňuje srdce smutkem a zatvrzuje ho. Můžeme totiž dělat sto povolených skutků, přestože jsou bez lásky.

Božská logika je jiná, je vzdálena lidské logice farizeů, protože láska jde daleko za hranice toho, co je nutné.

Nikdo, kdo je zamilovaný, neřekne druhé osobě: “s tebou bych mohl dělat to, co je povolené a vyhýbat se tomu, co není”. Taková láska umírá. Protože láska si žádá setkání, sdílení intimnosti, přijetí slabostí a křehkostí

druhého, objevování krásy milované osoby, plodnost, společné snění, ...

Když se někdo zastaví u logiky, že co má a nemá dělat; když se uzavřeme novému, zavřeme se lásce. A pak už se nejedná o vztah lásky, ale o zájmy.

Ježíš nabízí nový pohled: mluví k nám o tvůrčím principu, o Božím plánu. Je to návrh života a krása pro naši existenci. Pokud někdo prožívá svůj život, tedy vztah s Bohem a s ostatními, pouze tak, že ho redukuje na to, co je povolené a co není, žije způsobem chladným a statickým. Pokud ho ale naopak žije s vědomím, že ho Bůh sleduje s obdivem, každý si hned uvědomí, že Bůh tvoří část jeho příběhu, že chce prožívat život každého vycházející z lásky.

Pokud někdo ví, že ho Bůh sleduje s obdivem, pochopí, že nedokonalosti druhého (manžela, manželky, dětí, sourozenců, přátel...) tvoří část vlastního dobrodružství učení se

umění milovat, umění
připodobňování se Ježíši.

Kdy máš milovat druhého? Pouze
pokud je dokonalý, bez chyb,
sympatický, přesný, užitečný; nebo
spíše když je slabý, křehký, chudý a
dělá chyby?

Všichni jsme voláni ke vztahům
věrnosti, ke vztahům ve kterých
můžeme najít miliony omluv,
abychom toho druhého nezavrhli
(manžel, manželka, děti, sourozenci,
rodiče, přátelé, kolegové...).

Ale pokud má ten druhý právo na
lásku, pouze když si to zaslouží, tak
neumíme milovat, máme zatvrzelé
srdce z kamene. V takovém srdci
není obraz odlesku Boha, je zastřený
a skrytý.

A k tomu, abychom to pochopili, je
nezbytné naučit se umění dětství a
slabosti, umění být jako děti. Druhá

část dnešního evangelijního úryvku tam není jen tak.

Opravdově milovat vyžaduje žít jako děti, jako ten kdo má stále něco nového k učení. Učit se z těžkostí, ze soužení a z deziluzí.

Jestli je tu ten druhý pro naše osobní naplnění, protože musí, protože ho potřebujeme, nikdy nám nebude stačit. Naopak pokud vezmeme tento Boží pohled na jednoho nebo na druhého, budeme se z tohoto pohledu učit každý den: jako se učí dítě z pohledu na své rodiče.

Tajemství tohoto života nespočívá v tom být perfektní, silní, sympatičtí, bez chyb. Tajemství života je o tom dokázat být milováni s našimi slabostmi a křehkostí a milovat druhého s jeho slabostmi a křehkostí. Znamená to moci říci: jsem věrný osobě, kterou miluji.

A Ježíš vždycky přichází na pomoc v naší slabosti. Není žádný vztah, který by nebyl volaný k prožívání utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše: schopnost ztratit sám sebe a získat toho druhého, darovat život druhému , dát se druhému v každé situaci. Naše velikost začíná tehdy, když se v Ježíši ztratíme pro lásku, když máme odvahu vstoupit do logiky věčnosti, darování a oddanosti.

Luis Cruz

Luis Cruz / Photo: Pablo Heimplatz - Unsplash

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-krasa-verne-
lasky/](https://opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-krasa-verne-lasky/) (02.04.2026)